

20. szám.

Május 16. 1874.

Megjelenik minden **szombatnapon** másfél íven sokféle képekkel ellátva.

Előfizetési ár: Egész évre jan.—decz. 8 frt, 6 hóra 4 frt. 3 hóra 2 frt.

Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtáránál. **Kiadó-hivatal:** Pest, barátság-teret Athenaeum-épület. **Hirdetések díja:** 4 hasábos nonpareille sor 10. kr.

Hirdetések felvételnek: Az I. nemzetközi hirdetési irodájában **Láng Lipót és társa, Budapestben, FÜRDŐ-UTCZA 1. sz. a.**

XXVI. kötet.

EGY ÉMBER, A KI MINDENT TUD.

Egy darab regény: írta JÓKAI MÓR. (Második folytatás.)

QTTÓ gróf háza egész természettudományi múzeum lett hazája érkezésével, a mennyi kitömött állatot hozott magával, miket saját kezével ejtett el; ehez járult még ethnographiai gyűjteménye is, melyet az általa meglátogatott vad és szelíd népek között összeszerzett.

Rengeteghy ugyan nem sietett ritkaságai gyűjteményének megérkezését hirdetni a Pesther Lloydban egy pár tatówirozott indusfej lenyomatával együtt, naponként látható egy fertály bankóért (akkor az volt a legkisebb ezüstpénz); nem is mutogatta kitömött állatait másnak, mint épen csak jó barátjainak; azért mégis egy reggel azt látja, hogy valamelyik újságban egész tárczazikk van írva az ő ritkaság gyűjteményéről: a cikkek alá jegyezve »Bojtorján.« Bizonyosan álnév.

Már hogy szívároghatott ez odáig? Hogy került az újságírók fülébe?

Bizonyos, hogy a casino igen vegyes elemekből áll s azok közt vannak írók is; de azoknak időszerinti megjelenései a legczélszerűbben vannak felosztva. Egy órákor jönnek a táblabírák, a lateiner nép, a prókátorok, tabularis assessorok, az írók; megebédelnek három órá-

ig, akkor dolgukra mennek, háromtul ötig üres a casino; — csak az olvasó teremben bujdoskol egy elkeseredett genie, a ki angol újságot olvas; s a tekéző teremben gyakorolja magát karambol partieban a marqueurrel, egy fiatal dandy, a kinek elfogyott a pénz. Öt órákor jön a »társaság«, a »high life«, a sportsmanok; azok ott diniroznak hétig; akkor mennek színházba, circusba, estélyre: jönnek helyükbe megint a tudósok, a táblabírák, a prókátorok, a septemvirek; azok ott tarokkoznak, whisztveznek kilencz óráig; akkor hazamegy mind; tiz óráig üres a casino; csak a kandalló teremben aluszik a nyaktörő pamlagon egy biencontent rebellis s az előszobában várja amaz ismeretes inas azzal az ismeretes kalucsnival és esernyővel azt az ismeretes öreg urat, a ki utolsó szokta elhagyni a whisztasztalt, s miután lassankint hazaszállingóztak s egy ideig másodmagával és két szalmamamlaszszal (Strohmann) játszott tovább, végre az utolsó is elhagyatva, még ott marad egy robbert kijátszani — egyedül. — Tiz órákor jön aztán ismét a societás, a haut voleé, a páholy közönség s ott mulat éjfélután határozatlan datumig. — E szerint

soha sem keverednek össze. — Hogy transpirálhatott ez még is? — Hiszen a két év előtti frére et cochon játszás az írókkal már rég meghaladott álláspont. Az írók sem mentek többet a jó társaság felé: ott nem lehetett czivakodni: az úrnők sem hívták őket többet: víz és olaj elvált. Dolmány, pityke, darutoll, írótoll együtt ment ki a divatból. — Ugy kell lenni, hogy valaki a társaságból encanaillirozta magát s beszélte el Ottó gróf ritkaságait valami skriblifántnak. Sunt, qui se nequiter humiliant.

Ennek pedig az lett a következése, hogy már most az egész társaság megtudta e ritkaságok létezését, s a hölgyek kíváncsisága is fel lett ébresztve.

Ottó gróf ugyan garçon volt; a kinél rangjabeli hölgyeknek látogatást tenni nem egészen conveniens dolog. A ki abban a hirben áll, hogy a hölgyeket a földtekén körülhurcolja maga után! Ez azonban csak előítélet, a minek a jegét megtörte gróf Zsombolyiné; általánosan tisztelt, szép és szellemdus urhölgy, a ki tudvágyának kielégítésére első volt Ottó gróftot elegans oroszlanbarlangjában meglátogatni.

Zsombolyi grófnő özvegy volt, szép, okos és gazdag.

Ottó gróf a részletekig kimerítő magyarázatokba bocsátkozott muzeuma tárgyainak ismeretése alkalmával a grófnő kedvéért.

»Ez valóban fölöttébb érdekes; mondá a grófnő, ki hamarabb belefáradt a hallgatásba, mint Ottó gróf a magyarázásba. — Ottó gróf kitűnő festész is volt; megmutogatta a grófnőnek szép vázlatait, kartonjait, aquarelljait, miket utaztában sajátkezüleg készített.

»Önnek az uti kalandjait valóban meg kellene örökítenie — egy szép albumban. Irja le.«

»Irja le!«

Ha az a kitömtt oroszlan ott az állványon egyszerre megelevenült volna, nem szökött volna oly gyorsan Ottó gróf talpából a vér a feje tetejéig, mint erre a szóra, hogy »irja le!«

No! És? Ha az az oroszlan megelevenülne, Ottó gróf nyulna a puskája utána s meglőné azt uja. Hát ha az a minden oroszlánál rettenetesebb fenevad: az »irjunk le valamit« ismét felelevenedik, azt is meglővi ujra.

„Ha a grófnő elfogadja az albumom dedicatióját, hát meg lesz az írva.«

A grófnő hamisan mosolyogva monda:

„Hanem aztán ezuttal invita Minerva!“

De hiszen jövőre kimarad mindenféle Minerva a játékból!

Ottó gróf megszokta az ígéretét tartani.

Azaz, distingváljunk jól.

Nem mondta azt Ottó gróf, hogy »majd megírom én;« hanem csak azt, hogy »meg lesz írva.«

Volt neki tömérdek uti jegyzete, s igen érdekes dolgok.

Hanem hát: hus, zöldség, zsiradék, liszt, só, fűszer, tojás, még nem ebéd. Mit csinál az ember, ha ott-hon akar étkezni?

Legelőször is szakácsot fogad.

Ugy van. Szakács dolga a főzés.

Ilyen irodalmi szakács volt Bojtorján.

Bojtorjánhoz pedig csak akkora kis embert kellett küldeni Ottó grófnak, mind a kis ujja, már az ott volt nála. S ha egyszer ott volt, az övé volt egészen; neki volt testálva, majorátussá téve, elidegeníthetetlen, elveszhetetlen tulajdonául, bírói árverésen rajtahagyva. Ettől csak az áso — kapa választja el valaha.

Ez tudta még csak Ottó grófnak a vállalat fontosságát felfoghatóvá tenni. Ha egy ilyen pompás könyv közönség elé kerül, gyönyörű metszetekkel és remek színnyomatokkal, pompás kötésben: ez minden salonban polgárijogot (pardon! mágnásjogot) nyer; a gróf meg fogja azt küldeni különös diszkötésben az európai fejedelmek feleségeinek, a brazíliai császárnénak, az indiai kormányzónak, az orosz császárnénak, a japáni daimionak. S arra Victoria királyné, Augusta királyné Eugenia császárné rögtön magyar nyelvmestert rendel magának, hogy a szöveget olvashassa: e lendület hírére a magyar urhölgyek is rögtön el kezdenek tanulni magyarul. Az európai sensatio oly nagy lesz, hogy Schmerling megszeppen s visszahzza a februári patenst: — mennyi érdemrend fog özönlenni a pompás könyvért annak szerzőjére! azt győzze viselni! Végre a magyar tudós akadémia is megválasztja tiszteletbeli tagnak.

Ottó gróf el volt ragadtatva a prospectus által.

Rögtön átadta összes uti jegyzeteit Bojtorjának, hogy tekintse azokat keresztül.

Ez uti jegyzetek mindenféle nyelven voltak írva, a szerint, a mely országban egyik másik használatban volt: az algiriak francziaul, a keletindiaiak angolul, a mexicóiak spanyolul, az oroszok németül.

Bojtorján belenézegetett a jegyzetekbe — nézegetett beléjük fél szemmel is, mintha perpectivába nézne, egészen kinyitott szemmel is, összevont szemöldökkel is s végre azt mondá felőlük, hogy nem lehet ezen elmenni.

Nem ám. Mert ő nem tudott egyikén sem a pogány nyelveknek; még németül sem: ő volt az az új-

dondász a ki kifuttatta az amerikai hajót »Stapel« nevű kikötőből! s a ki a Jung e c h e n-ekből ifju dor b é z o l ó k a t csinált s a ki az olasz operatársaságnál megénekelte a »Staggionét.« Nem tudott ő, csak magyarul. Hanem az igaz, hogy magyarul úgy tudott írni, mint a csergedező patak.

»Nem úgy csináljuk mi azt, gróf úr; hanem: — a gróf úrnak igen jó előadása van, mikor úgy élőszóval beszél; — hiszen ha úgy írja, a hogy beszél! A gróf elmondja nekem egyszerűen a történeteket egyszer egyszer, thea mellett, ebédnél, szivarozás közben; majd én aztán megmutatom, hogy mit tudok abból csinálni? — Természetesen, a legnagyobb titoktartás pecsétje alatt.

Ottó grófnak az így még jobban tetszett. Legalább a jegyzetei nem kerülnek profánus kezekbe. Megköszönte a szivességét Bojtorjánnak s gyöngéd czélzást ejtett el generosus honorariumokra.

Ez a szó fölöttébb érzékenyen talált Bojtorján becsvágyának mimosa levelei közé.

»Hová gondol a gróf? Hogy fogadnék én el ily munkálatért a gróftól honorariumot? Ez nekem nem munka: ez élvezet. A komisz kiadóktól, a vészopóktól elveszem a honorariumot; de a grófnak örülök, hogy szolgálatára lehetek minden díjazás nélkül.«

És azontul egy álló esztendeig minden nap szolgálatára állt Ottó grófnak Bojtorján reggel, délben, este: vele reggelizett, vele ebédelt, vele theázott: az ő borait itta, az ő szivarait szitta; há utazott, kísérte az ő költéségén; színházba az ő páholyába járt; hintáját fiakkernek használta; ha vadászni ment, együtt ment vele s a mi nyulat, őzet, fázánt a gróf rakásra lőtt, abban szépen megosztott vele. Ebéd után együtt pikétezett a gróffal s játszott gavallérosan; kimondta a leskártolt lapokat, négyszer osztatott a gróffal egymás után, hatvanast csinált hátsó-kézből, kétszer számította a »lész«t; rendesen ő nyert; ha pedig vesztett, akkor történetesen nem volt nála pénz: s minthogy kártyaadósságokat becsületbeli körelesség még az nap megfizetni: annál fogva más nap már nem fizette meg.

A gróf türe mind ezt martyr nyugalommal; mert a kezében volt a nyaka. Bojtorján írta az albumát.

S a mit irt, az olvasható volt. Bojtorján maga gondoskodott nyomdászról is s magára vállalta, hogy megalkuszik vele: mert a nyomdászok nagy zsványok, megcsalják a gróft!

Szerzett a grófnak fametszőt is. Az is geniális ember volt: a derék Riedl; csak hogy minden nap úgy kellett ki váltani a kocsmából, s mikor a gróf magához hivatta, egyúttal kénytelen volt neki kabátot is küldeni;

mert a művész garderobját rendesen holmi bizalmatlan hitelezők tarták igényper alatt. Szinnyomót is szerzet Bojtorján Ottó grófnak; az meg elszökött az előlegezett pénzzel s az elzálogosított könyvek lapokat úgy kellett a zsi-bárustol dupla áron visszavásárolni. Még könyvkötőt is hozott neki s csak egy hajszálon mult, hogy egy börtgyárt nem állítatott fel vele, a mi a czimtablákhhoz szükséges maroquint előteremtse.

Hanem a mű pompásan haladt előre, az már igaz.

A mint egy egy ív kikerült a nyomdából, futott Bojtorján az »aushängebogen«-nal Ottó grófhhoz; Ottó gróf pedig vitte az iveket egyenkint Zomboly grófnőhöz.

Bojtorján mind jobban haladt előre. Volt egy bátyja; azt becsinálta a grófhhoz kasznárnak: volt egy becsce, azt becsinálta hozzá fiskálisnak; volt a grófnak egy pár eladó lova, azt megvette tőle; soha sem látta a gróf az árát.

Otto gróf pedig egyre hordta a nyomdai iveket egyenkint a szelleműs grófnőhöz: a szép Melaniehoz.

Ez pedig a legrosszabb methodus. Egy könyvet meg egy asszonyt soha sem kell ivenkint tanulmányozni; mert az ember elveszti az olvasmányban az élvezetet s csak a sajtó hibákat találja meg.

A szép Melanie minden iven talált egy eszmezaró sajtó hibát a műben s Ottó gróf minden látogatásnál talált egy diszisztáló sajtó hibát a szép grófnéban. Ivenként lapozva a kedélyét, rájött, hogy indokolatlan szeszélyei vannak; — hogy migraine, vaporejje idején félelmes a környezetére nézve; — hogy szeret kaczerkodni; — vetélytársneit csipősen meg tudja szólni; — hogy szépítő szereket használ; — hogy türelmetlen; — és hogy annak az irányában, a ki belé szerelmes, véghetetlenül melancholico-cholicus véralkaltot árul el.

Végre elkészült az utazási album.

Valóban pompás volt, nagyszerű volt. Szöveg, papir, metszetek, szinnyomatok, bekötés: kifogáson felül.

Mikor a fejedelmi burkolatú diszpéldányt odavitte Ottó gróf Melanie grófnőhöz: ez volt az a pillanat, a mely a kölcsönös nyilatkozatokra legindikáltabb.

»Grófnő: monda Ottó gróf, átnyujtva a diszpéldányt Melanie grófnőnek. Én önnek adott szavamat beváltottam. Ön a dedikációt elfogadta.«

Melanie grófnő fanyalgó egykedvűséggel pörgette végig az arany szélű lapokat újjai között s azt mondá:

»Valami idegen érzik rajta!«

Valóban érzett valami idegen! — nem a könyvön; hanem a grófnőn....

Ottó gróf bánta már most nagyon, hogy Melanienak dekidálta az uti albumát.

Ennek a szerelmének is vége volt; nem maradt meg belőle más, mint Melanie fotografiája.

Jaj, dehogy nem maradt! Hát Bojtorján?

Mikor már vége volt a hivatalnak, a mit Bojtorján olyan jó volt, hogy ingyen viselt, búcsu fejében még megtisztelte a grófot azzal a bizalmával, hogy egy ezer forintos váltójára ráíratta a nevét, mint kibocsátóét. Házat vett Bojtorján, ahoz kellett az a kis pénz.

Hanem azt meg kell adni Bojtorjának, hogy azontul minden három hónapban megjelent a grófnál, bejelenteni, hogy a váltó lejárt, fizetni kell törlesztésül tíz perczentet meg a kamatot; de neki most nincs; a gróf lesz majd olyan szives; majd ő aztán vissza adja egyszerre.

De még ezzel nincs befejezve a történet. Következik a mű hatása. Az csakugyan hétországgra szóló volt.

Először is Bojtorján megküldette hetvenkét hirlapnak a tisztelet példányokat; hetvenkét hirlap küldött vissza érte árjegyzéket a közlött reklamok fejében s hetvenkét hirlapra kellett a grófnak előfizetni mingyárt egy egész esztendőre.

Huszonhárom külföldi klub választotta meg a grófot tiszteletbeli tagjának; hatvantól usque 200 frtig terjedő tagsági díj mellett; nemkülönben negyvennégy belföldi olvasó társulat, dalárda, és betegápoló egyesület tiszteletbeli elnökének, legalább száz forintos alapítvány váltság díja alatt. Ottó grófnak illet meg vennie Peterman földismeinek munkáját, melyben művét kedvezően ismertették, ötszáz forintért a casino számára, s diadalai koronáját képezte az, hogy megválasztotta a magyar tudós akadémia tiszteletbeli tagjának: ő pedig aztán aláírt az akadémia palotájára ötezer forintot.

Ugy hogyha azt az összeget, a mit erre a művére kiadott, ő kapta volna, mint írói tiszteletdíjat: abból nagyon szépen megélhetett volna.

(Folytatása hövetkezik.)

Tallérossy Zebulon levele

Abindenváro Abdámhoz!

Tekintedezs barátom uram!

Mig izs csak nagyon vastagon elbanta Tisza Kalman aval a Bitoval. Az nem ilik, valakinek úgy szemibe mondanyi gorombasagot. Varta volna meg legalabb, mig kimegy. Azt

mondanyi, hogy egy miniszterelnyöktől megvarja zember, hogy legyen alamfirfi. Dühözs izs irte egisz Kecskeréti, s agya tanacsot Tiszának, hogy maskor legyen szelid.

In izs hozajarulom tanacsadashoz izs eszibe jutatom minden gorombaskodó embernek Melonia grófnit, aki aiatvidegyletet akarja nalunk megalapitanyi, mert neki nagyon irzikeny szive, ugy hogy ligynek se nem viti. Ha megfogja legyet, nagyon vigyaz, hogy valamikiben meg ne sirtsen ötet, — gyengiden kiteszi zablakon, izs elfuja ötet: pá, ma chére, ádieu, puszi.« Eczer in izs voltam nala szerencsizs soupirozhatnyi. Hat egy ligy infestalta nagyon oromat. Utoljara izs megfogtam. Melonia grófnit oda kapta kit kezivel az irzikeny szivihez, akor aztan elkezte jajgatnyi: »idezs bacs, draga Zebi bacs, jaj csak ne megszoritson szeginy artatlan legyecskit a tenyeribe, mer az neki fajna, hanem legyen olyan jo, nyison ki ablakot izs bocsason ki rajta.« Nagyon meghatota engemet ligy iranti gyöngid vonzalom is kitemem zablakon. Hanem akor megijedve visszafordultam: »Draga szip grófnit, ne agyunk szeginy legyecskinek az utra valami paruplit, mert — teczik latnyi — esik a zeső?

Gyöngidsigneek ezt a meghato pildajat ajanlom alamfirfiaknak izs a figyelmibe. Agyanak egymasnak legalab paraplét, ha esős időbe kitesznek egymast zablakon.

alazatos szolgálja

T. Z.

Isztrikucz és Naszalmicseszkul.

Isztr. Szép meglepetés vár Kerkápolyira, ha Olaszországi kójutazásából visszakerül.

Nasz. Miféle? tán csak nem fogják vád alá a pénzügyminiszterkedéseért?

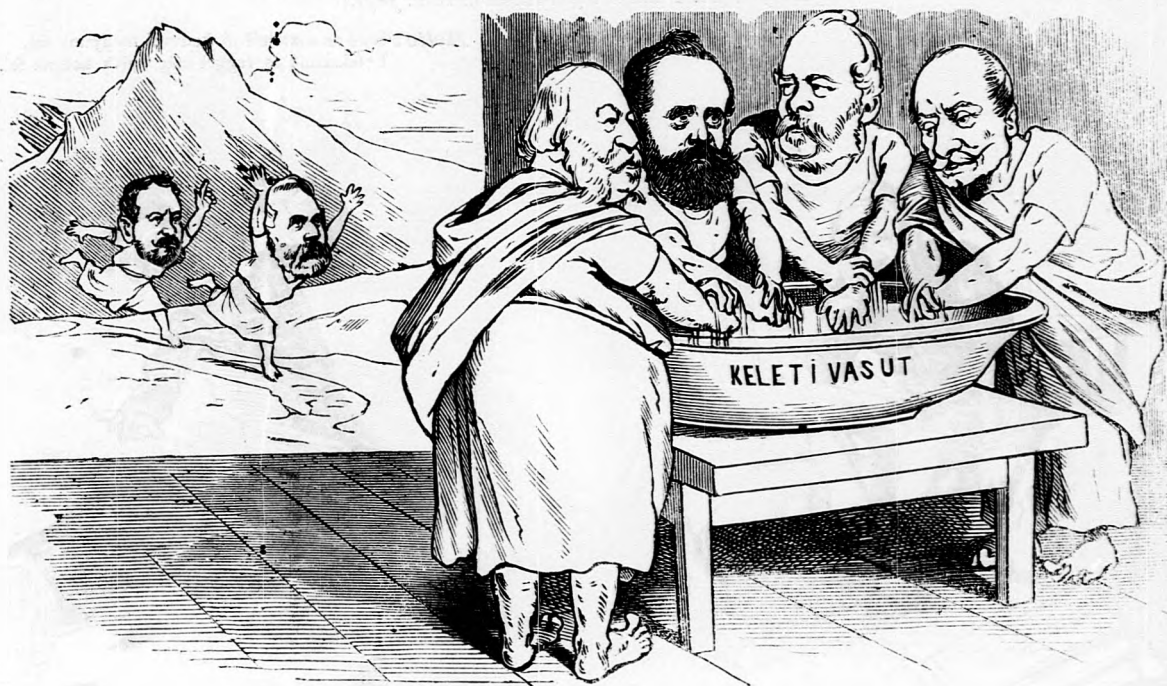
Isztr. Nagyobb annál.

Nasz. Ahán, tudom már: ugy-e a keleti vasut?

Isztr. Még annál is nagyobb. Azt írják az ujságok, hogy dunaparti új palotája roskadozik, maholnap összedül.

Nasz. Tyhú, itt találja hát ő meg igazán Pompeji romjait.

A PILÁTUSOK.

Pilátusok. Mi mossuk a kezeinket. Valaki más a hibás.

K—i és T—a L—s. Hohó, megálljatok! Ki ne öntsétek még azt a vizet, hadd mossuk mi is.

Haszontalan tudnivaló.

☞ Az ország macskája részt vett az országgyűlés e heti legnevezetesebb gyűlésén, hír szerint tanulmányokat teendő Bittó miniszterelnök utmutatása szerint, hogy jövőben miként kell majd kerülgetnie a forró kását.

☞ A mágnes és a bankárgyermekek két jótékony előadást tartottak a szegény árvák javára. Isten tartsa meg őket ebbeli érzületükben továbbra is, hogy felnöve se derogáljon nekik a jöttevés, sőt, a mi eddig nem volt, legyen az »bon ton.«

☞ Most már a templomba is csak entrée mellett eresztik be az embert. Azóta sokkal több a jó keresztény, nem félnek, hogy akármiféle felebarátjaik között találjanak keveredni.

☞ A katonatiszteknek ezentul nem lesz szabad viselni a kék zubbony-kabátot a város falai között; csak ha künn sétálnak a városon. Már most, minthogy a város végeig egy óranyit kell gyalogolni, míg az ember

kiér a városból: kérdés, ezt az egy órai utat minő kabátban tegyék meg a katona-tisztek?

☞ Kerkápolyi azt írja Velenczéből, hogy ott minden nevezetesebb történeti esemény meg van örökítve s elszomorodik, ha elgondolja, hogy nálunk meg ezer év alatt ez irányban semmi sem történt. Ugy látszik, nem tudja a távolból, hogy itt most mily szorgalommal dolgoznak az ő monumentumán.

Az ügyvédi rendtartásról szóló törvényjavaslatból.

— S óról-szóra, csak egy kissé jobb stylusban. —

§. Ha valamely ügyvéd meghal s ez okból neve az ügyvédi lajstomból kitöröltetik, — e törlésről szóló határozat neki tizenöt nap alatt kézbesítendő, de a határozat ellen ő három nap alatt felfolyamodhatik.

Liber metamorphoseon.

(Ponyvavers. Iratta a Szent-István-társulat. Vége.)

Motto: Este az asztaltól jó kedvvel megyünk fel,
Lefekszünk és reggel már halva kelünk fel.

Sehol sincs már otthon, most már mit csináljon,
Irt fájó sebére ugyan hol találjon?
Merre néz, merre lát, mindenütt csak romok,
Hej a hálátlanság bizony czudar dolog.

Ej mit! ilyen módon nem érdemes élni,
Az ember megunja örökké ízélni.
Ugy van! elvándorlunk, nem maradunk itt len,
Püfti neki! most már áldjon meg az isten!

Országgyűlési tudósítás.

Bittó. T. ház! Ha én volnék az elnök, megvonom most a szót magamtól; de miután a sors degredált, el kell ereszteni a számát. Mit tartsak én Tisza Kálmánról, ha ő föl meri tenni rólam, hogy én Kuhn miniszter fölé mernék emelkedni! Mit nyomon én a latban, Kuhn generalissal szemben, kinek még a Brenuskard az oldalán? Hanem még lesz idő, mikor rám szorul. (P u l s z k y G u s z t i: bitóra? csak azért is ellene szavazok,) Akkor aztán megmutatom, hogy vagy neki kell megretírálnom, vagy nekem kell megretírálni. De mi közünk nekünk ahhoz, hogy mennyi kell a közös miniszternek? hadd fájjon a feje bele; nekünk a dolog könnyebb vége jutott: amit ő nagy kinnal kispeculált, hogy mennyi kell, azt könnyű szerrel megfizetni. Ezért még fele-

lősség se jár. És mikor ilyen szépen rá van szedve a német, bizony nagyon furcsának tünik fel egy némely uraknak a kíváncsisága.

Tisza Kálmán. Megvallom, nem értem a tekintetes szolgabíró ur eszejárását.

Többség. Nem is szükség azt érteni, csak rá szavazni tessék. Nem először esik.

Ghyecz K. Nem tudom, helyesen cselekszem-e, ha nyíltan beszélek, vagy egyáltalában, ha beszélek. — Kérem ennél fogva a t. képviselőházat, méltóztassék indokolatlan felszólalásomat csendes hallgatásnak venni. Nem azért, mintha elfogadnám ama pénzügyi szabályt hogy a beszéd ezüst, a hallgatás arany, s az arany értékesebb mint az ezüst; de azon egyszerű oknál fogva, hogy mikor ilyen kellemetlen tárgyban szólni kénytelen

Elér a mennyország csendes kapujáig,
Hol egy bő slafrokban Szent Péter ur fázik.
»Hó, megállj! — kiált rá — eléb hadd nézzelek,
Mennyország kapuján lehet-é bemenned?«

Egy nagy iv papírról nézi confrontálja:
»Hm, hm, van szakállá, és van parókája,
Ez hát nem ennek a fotografiája,
Tessék beszélni, aláz'tos szolgálja!«

tetem, szeretnék ezer mértföldnyire lenni innen. A helyzetre nézve méltóztassanak megjegyezni, hogy el kell adnunk gyeplőt, hámot, úgy tán érünk még világot, már a micsodást. Osztom előttem szólott Montecuculi generalis véleményét, a három mindenhez szükséges dolgot illetőleg. Az államerdőköt azonban hagyjuk meg, hogy annak idején legyen legalább bokor, a mi szállást adjon, meg fa ága.

Szende Béla. T. ház! Miután báró Kuhn mindig olyan jó kedvében találja a mi delegatiókat, én is próbát teszek a szegény magyar honvédelmi ügy érdekében. T. i. százfelé szétszórva lakunk, emitt a puskánk, ott a patrontásunk. Építtessen a ház nekünk egy házat abból a házbérből, amit most fizetünk, hogy a jó isten is áldja meg, kezeit csókolom.

Zsedényi. Építtünk már vámházat, postaházat, egyetemi könyvtárt, sugárutat, margitszigeti hidat. Tudjuk miibe kerül az ilyen komédia. Ezt heverjük ki előbb, legalább két esztendeig. Addig egy téglá nem sok, azt is megtagadom.

Szende. Miután Kuhn máshol mindenütt megretirál, csak a delegatiók előtt nem, én meg fogom mutatni, hogy itt reterálok, de egyebütt nem. Hát ne építsetek házat, hadd vegyen meg az isten hidege. Majd csak meglesz az a honvédség, ha másutt nem a kórházban. — Hej majd eszetekbe jutok még!

Kerkapoly jövő beszédjéből,

— melyben magát a vádak alól igazolandja. —

..... Tisztelt ház! Minthogy a lét egyen-terüleges intensivitással bír a semmivel; eo ipso a lét egyenlő a semmivel; a midőn, tudnillik a lét vagyonság átmege a semmibe s lesz belőle nincsenség azaz enyészet; másrésről pedig midőn a semmi átmege a létbe s lesz belőle valamiség azaz vagyonság: eme világos okoknál fogva van szerencsém hibáimat, akarom mondani az önök által hibáknak tartottak a tér s időváltozásaira az időjárásra, mint lényeges praedicatumot reá hárítani. *(Éljenzés és tapsdördület jobbról.)*

Igy hát incognito jut a mennyországba,
S mindjárt angyalt keres, ki megborotválja,
Álhaját letészi, rágyújt a pipára,
Szent Pétert és pápát csak úgy fumigálja.

Morál.

Az olyan emberrel, a ki ilyen ravasz,
Ki ne köss, barátom, mert bizony megcsal az;
Nem értök szakállát, nem a parókáját,
Pedig az csak arra
Való dolog vala,
Hogy rászedje pápa küldiplotatájá.

Interpellatió a közvádlohoz.

Van-e tudomása a közvádlo urnak arról, és ha nincs, miért van, — hogy

Jámbor keresztén búcsújárók Siófokról Kilitibe indulván egy új kökeresztfa megszentelésére, ütközben két istentagadó bika felő szülvén a szent zászlók lobogásától, gonosz vallás-ellenes szándokkal megrohanák az ajtatoskodó tömeget s szarvaikkal és szerte rúgó hátsó lábaikkal többeket részint letiporván, részint leve-

gőbe röpitvén, az 500 kegyes keresztényből álló csapatot szétugrasztották?

Ha pedig nincs tudomása: megteendi-e kötelességét az iránt, hogy lobogó szentsége megóvassék s hajlandó-e komoly lépéseket tenni, hogy a szabad vallásgyakorlatot szentségtelen lábbal típró bivaly bikák ellen erélyes rendszabályok vétessenek foganatba s ők magok, esetleg azok is, kik őket gonosz vallási gyűlölködésből e gatzetre felbujtatták, a törvény szigoruan sujtoló karját megérezzék?

Kelt a »Magyar Államban« az Úrszületésének 1874 esztendejében Szent Pünkösdhava 16-án.

Lonkay Antal
Komondor.

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

— — No anyjuk, voltam a lófuttatáson. (Mit kerest ott kend?) Már csak megakartam nézni a parasztersenyt. Egy tizennégy esztendő suhancz nyerte el a díjat. Aztán ő felsége a király is ott volt a generálisai-val s maga elé hivatta, hogy az ügyes lovast megdicsérje. Azt úgy kellett erőszakkal hozni oda, s mikor már egész közel hozták, egyszer csak egér-utat vesz s úgy elszalad onnan, hogy a nyertes lova sem birta volna utóléni. (Hát mitől félt?) Tudja a fránya! talán attól, hogy mindjárt abban a helyben megteszik lovas generálisnak.

— — Hm hm, San Jozé de Guatemala főparancsnoka Gonzalez ur 200 botot veretett az éjszakai amerikai egyesült államok alconsulára, Magel urra. (Melyik vármegyében van az Gátmalom?)

— — (Igaze, hogy már most a klavirra, óralánczra, nemesi czimerre, gyűrűre is vetnek adót?) Igaz ám, még a sinyóra, is egy szóval mindenre, amivel az ember kenyeret nem keres. (No akkor a sinyóra nem is vethetnek ám.)

Eddigél, ha valami csunya állapotot akartunk jellemezni, azt mondtuk rá: olyan, mintha csak Muszkaországban volnánk.

Most aztán Konstantinovic orosz nagyherceget szépen becsipték hamis váltócsinálásért, mint akármelyik csirkefogót.

Lám mi ebben is civilisátabbak vagyunk. Mi nálunk menten kiszabadul az ilyesmi alól, nem is szükség, hogy herczeg, legyen elég ha gróf.

AZ INGGALLÉR.

(Tündér rege.)

agyon sok a családi szárnnyvasut;
 Kivált ha mind olyan kanyargva fut.
 Járásbírót is sok falu kapott;
 Csakhogy követ jobbpárti legyen ott.
 Kik nem tanultak semmit, ezrivel
 (Hiszen ezeknek is csak élni kell!)
 Hivatalokba rakták; s a szegényt,
 — Fáradt és dolgozott bár hangyáként, —
 Hagyták villágá menni: hisz ezek
 Kenyéért magoknak ugys szerzenek.
 Ezért aztán megállt a gépezet;
 Mert bár 'kenik', de a kerekeket
 S nem a gép tengelyét.

Nagy a sereg:

Szörnyű hatalmunktól remegjenek!
 (Ne a . . . légy; bizony más úgy se fél!)
 S ez a sok ember légből meg nem él.
 Aztán kell ágyú is sok, hogy legyen
 Mit az ellenség tőlünk elvegyen.
 S kell sok tábornok is vezetni a
 Sereget, hogyha kell szaladnia.
 A Takarékoság türelme már
 Elérte régen a végső határt;
 Ekkép a kiadás halomra nő;
 Amíg egyszer majd nem lesznek miből.
 Magában elhatározá tehát
 Az Úr elébe adni panaszát.
 Előveszi a bársony süveget,
 Mit hajdan astrachán szegélyezett;
 Nadrág, attila is előkerül,
 — Bizony kopottas az kívül — belül; —
 Egy fringiót fényesre megcsiszol;
 Rövid bajuszát is kipódi jól;
 Házmesternének ad czirogatást:
 »Végezze fényesen a vixolást.«
 Ekkép a Nemtő mindent megteszen,
 Az Úr elébe hogy méltó legyen.
 »De tiszta inge nincs!« No hát baj e:
 Atillám államig gombolva be;
 Majd tiszta gallért még ugyan veszek,
 Ha egy papíros bolt előtt megyek.

Igy fölkészülve a te jut felé
 Megy és ott egy ladikba ül belé,
 Amely az égbe siklik föl; hol őt
 Kiteszi ép az Úr laka előtt.
 A többi Nemtő készen várta ott:
 Az Úr ma a uidentíát adott.
 Midőn a Takarékoságra jött
 A sor s ez ott állott az Úr előtt,
 Ki kérdi: mit kívánna mondani.
 (Mosolyra nyílnak közben ajkai)
 »Uram! — szólt bátran ő — azt el ne hidd,
 Hogy mindig hívek a cselédeit.
 Nem régiben is elment egyike.
 Kiről hiszem, hogy sok roszt tevé
 . . . A nemtő arcját pár borítja el;
 Meg áll . . . torkán akad a szó; mivel
 Eszébe jut: ingallért elfelett
 Az úton venni. A nagy felelet
 Előre elkészítve — kárba ment,
 Torkán alig szuszog ki egy Ament.
 Az Úr azt vélte, hogy már vége van
 Mondókájának: . . . Ó ne félj fiány,
 A sem miből elvenni nem lehet! . . .
 Szólt: aztán int neki, hogy elmehet.
 Tehát ha audentiára még
 Papingallért még jóelőre végy!

spiritus.

KRÓNIKÁS ADOMÁK.

A zászló.

Most történt legközelebb Nagyváradon,
 hogy egy előkelő pártvezér fel állott a szó-asz-
 talra s magasra lobogtatva a nemzeti zászlót,
 következő dictiót tartott:

— Ez az a zászló, mely alatt a honalapító
 Árpád bevezette ősapáinkat az országba, ez
 az a zászló, melyet Lehel vezér meghordozott
 Ágostánál; ez az a zászló, melyre Szent-István
 feltűzte a kereszt jelét; ez az a zászló, mely alatt
 Kálmán király elfoglalta Adriát, ez az a zászló,
 mely törökverő Hunyad kezében lobogott; ez
 az a zászló, mely a Rákócziak hadait vitte győ-
 zelemről győzelemre; ez az a zászló, mely
 alatt negyvennyolczban két világrészt ejtett
 ámulatba a magyar vitézség; ez az a zászló,
 mely alatt ma is küzdünk a bitor Bittó hadai
 ellen; ez az a zászló. —

Közbe kiált egy jámbor kárpitos:

— Ösmérem jól azt a zászlót, én csinyá-
 tam üt.

Oda lett az effectus.

Jekelfalusy.

A székesfejérvári püspök, ki a csalhatat-
 lansági tan miatt ad audiendum verbum is hi-
 vatva volt, e hó 15-én elhunyt 72 éves korában.

Rómában, hova hanyatló egészsége helyre
 állítása végett már másodsor utazott vala le.

Gyönyörű, tekintélyes alak volt, bizonyára
 a legdaliásabb és a legmagyarosabb az egész
 püspöki karban.

Szereplése az újabb időben eléggé ismer-
 retes. Nagyot kellett fordulnia, mert nem min-
 dig ismerték olyannak, mint az utóbbi időben.

A szabadság harc alatt egyike volt a leg-
 hazafiasabb főpapoknak. Meg is lakolt érte,
 mert megfosztották javadalmaitól s még fogsá-
 got is szenvedett.

Jellemző, amit róla Dembinski ir közelebb
 megjelent irataiban.

»Görgeyről levén szó, írja a tábornok,
 házigazdám (akkor szepesváraljai püspök) így
 nyilatkozott róla:

— Ha nem tudnám, hogy protestans, azt
 kellene hinnem, hogy a jezsuiták nevelték.

A kaszárnyából.

Bakancsot faszolt a legénység. Ilyenkor nem mérik lábszerint a nevezett műremeket, hanem elosztják fejszámra, mint az almát a gyerekek közt — bujjék bele, ki hogy tud.

Egynek azonban a félpozsonyi mérő befogadására kibővített bakancs sem akart felmenni.

Keresni kell számára a magazinban mond a kapitány.

— Nem lesz annak jó egy se, kérem ássan, mert akkora lába van, mint egy koposzter, *) jelenté tisztelettel a káplár.

Műfordítások.

Sons du cour — »Szondy-kör.«
 commercéz — jöjjön kend!
 tout comme chez nous — Te gyere hozzánk.

*

Greges a cane custodiebantur,
 A görögök a kutyáktól kosztoltatának.

Supplices procumbunt in genua.
 A supplikánsok térdre hulltak Genuában.

Vide, ne pecces contra virtutis praecepta!
 Vigyázz, ne peczkelődj, ellenkezőleg vitézséged-
 ért előkapnak!

Szerelmi lyra.

Hattyú dal.

Soká törtem a fejem rajt',
 Hogy mi az a hattyu dal?...
 (Olyan verset értek melybe
 A poéta — beléhal.)

De ne törje senki fejt
 Mort kimondom előre,
 Hogy ez a költők lovának,
 Pegazusnak a — bőre! —

Tyuk M.

*) Kopfpolster.

Arcképem!

Az arcképetem elkérte,
 Szöszke, szöke Őrszike!
 Azt az egyet nem tudom csak,
 Mire leszen nékie!?

Szive talán meglagyult vón
 S valahára már szeret?...
 Mért is kérte volna másnak
 Szépséges arcképetem?!

Ah de hogy! mert a kapusnak
 E szavakkal adta át!
 »Dobja ki ez urfit János,
 Akit itt pingálva lát.«

Tyuk Miska.

Szerkesztői subroza.

— Rézfokos Látja? — Marcellus. Nem jó még az. — Máté Szalka. P. A. Köszönjük. — A. E. urnak R. Ardón Bizony kiadjuk azt, hanem előbb keresünk neki társakat. — »Van egy kritikus itt Pösten« kezdetű vers nagyon harapós. Kegyelmezzünk meg neki ez egyszer.

Kerestetik

a Jókai Petőfi által 1847—48-
 ban szerkesztett

„ÉLETKÉPEK“

egy teljes példánya.

A kinél megvan s átengedni hajlandó, sziveskedjék a »HON« szerkesztőségéhez (Baráttér 7. sz.) czimzendő levélben e szándékát tudatni s egyuttal a kívánt árt meghatározni.

Alapítványos és felelős szerkesztő:

JÓKAI MÓR.

Lakása Stáció utca 80-ik szám alatt.

Pest, 1874.

NYOM. AZ „ATHENAEUM“ NYOMD.

(Athenaeum-épület.)

Hirdetések felvételnek:

LÁNG LIPÓT ES TÁRSA

1-ső nemzetközi hirdetményi iroda fűrdő-utca 1-ső szám.

Rajzolja

JANKÓ.

Metszi

POLLAK.

A legbiztosabb és legkellemesebb szer
váltóláz ellen,
különösen gyermekeknél, kik a keserű Chi-
nint másképp bevenni nem képesek, a
Chinin-csokoládé

és a
Chinin-czukor

Rozsnyay M. gyógyszerésztől Zombán Tolname-
gyében, melyeket a magyar orvosok és ter-
mészet-vizsgálók nagygyűlése

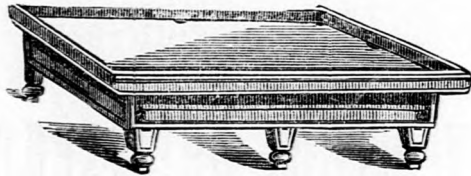
Fiumében

pályadíjjal koszoruzott.

Kapható vagy megrendelhető a birodalom minden
jóhírű gyógyszerárán.

A hamisításoktól óvakodni kell!

Mindenki csak a Rozsnyay M.-féle pályakoszoruzott ké-
zftmisenytk rje és fogadja el.

Helyiségváltoztatás.

Tisztelt vevőimet arra figyelmeztetem, hogy 20 év óta nagy

tekeasztal-raktáromat

3 dob-utca 46., a mai napon, felhagyom és azt saját házamban

3 dob-utca 71. szám alatt tettem át, egyttal

nagy raktárt tartok tekeasztalokban.

Tisztelettel

ÉRSEK ISTVÁN,

tekeasztal-gyárnok, 3 dob-utca 71. saját ház.

Helyiség változtatás.

Fodrász- s borotváló üzletem

MÁJUS 1-jétől kezdve

az általános magyar

földhitelintézeti palotában

kis HID-UTCZA, a »VADÁSZKÜRT« szálló-
dával szemben tettem át.

Teljes tisztelettel

Pitlik Mihály.

SZÁLLODA.

Alólrt a nagyérdemü utazó közönség-
nek figyelmébe ajánlja a főutczába lévő
a gözhajói állomáshoz legközelebb min-
den kényelemmel és tisztasággal elátott
szállodáját (ezelőtt Wagner.)

Szegeden

Szép egészséges szobák, pontos szolgál-
tattal jutányos árak mellett. Saját társas
kocsin minden vasuti vonathoz szintugy
istállók vidéki kocsiknak.

Számos látogatást kér

Eibel Károly,

vendégfogadó.

P É N Z

minden nagyságban, sorsjegyekre, és állampapirokra a tőzsdei
állás szerint, részvények, zálog-, letéti jegyekre, arany, ezüst
és ezüstpénzekre,

országút 39. szám alatt a museum mellett.

A pénz havi részletekben is visszafizethető.

KERTÉSZ és EISERT

Budapestben, Dorottya-utca 2. színházterti szeglet,

a t. cz. közönség figyelmébe ajánlják az
egyedül náluk létező

D. Fèvre-féle szikviz önmaga készíti-sehez magánzóknak legalkalmasabb
valódi

párisi szikviz-készülékeinek

gyári főraktárát Magyarország részére.

Készülekeink segítségével, az igen könnyen felfog-
ható használati utasítás nyomán mindenki képes
ezen kellemesen üdítő, számos esetekben orvosilag is
rendelt egészséges italt önmagának folyton friss minő-
ségben és jutányosabban készíthetni, mint a nagy meny-
nyisgben mesterséges utór készült, mely ez utób-
bival szemben még azon különös meggyugvást nyújtja,
hogy a víz csupán a hozzá szükséges ártalmatlan
szerekből képződött tiszta szénsavanyt nyeri, s így
az egészségnak ártalmas alkotórész nem tartalmazhat.

A készülékek árai:

darabja frt 8. — 10. — 12. — 14.50 17. —

Minden készülékhez pontos használati utasítás és
a szerkehez szükséges mérték mellékeltek.

A kitünő minőségű szerek ára 1 font acidum tartari-
cum és 1/4 font szikléteget tartalmazó csomagokban,
csomagonkint 2 frt.

Írásbeli megbízások utánvét mellett szívesen eszköz-
zöltenek, ládácska és csomagolási díjagép nagysága szerint 50 — 75 kr